

Zmena prirodzenosti a identity

Takže ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením; staré pominulo, hľa, všetko je nové.

2. Korinským 5:17

V článku *Prirodzenosť, identita, postavenie a stav*, Solas číslo 48, jeseň 2020, str. 11, sme hovorili o pojmoch *prirodzenosť, identita, postavenie a stav človeka*

. V tomto článku sa k dvom z nich, prirodzenosti a identite, znova vraciame s cieľom ich upresnenia a podrobnejšieho výkladu.

V citovanom článku sme oba pojmy definovali a vysvetlili. Uviedli sme, že do pojmu prirodzenosť zahrňujeme charakteristické črty, podstatné vlastnosti danej ľudskej bytosti. Identita označuje, kým ľudská bytosť je ako taká, čo ju vystihuje. Oba pojmy sú pre charakteristiku ľudskej bytosti potrebné. Pojmy prirodzenosť a identita sme zaviedli preto, aby sme mohli zmysluplne opísať zmeny, ku ktorým dochádza pri znovuzrození.¹⁾

Pred znovuzrozením má každý jeden človek len telesnú hriešnu prirodzenosť a identitou je starý človek. Keď človek uverí v evanjelium, je ospravedlnený a duchovne znovuzrodený. V tomto okamihu je spasený – definitívne, raz a navždy – ale to sa týka len tých, ktorý uverili živou trvácnu (spasiteľnou) vierou. Pri uverení v evanjelium však naše telo ešte nie je vykúpené. K vykúpeniu tela znovuzrodených ľudí dôjde až pri druhom príchode Pána. Znova zrozením sa menia podstatné črty našej bytosti. Zásadným spôsobom sa mení naša prirodzenosť – z prirodzenosti starého človeka na prirodzenosť nového človeka, vďaka čomu sa mení aj naša identita. Prirodzenosť starého človeka je telesná hriešna prirodzenosť.

S prirodzenosťou nového človeka je to trochu zložitejšie práve pre to, že telo ešte nie je vykúpené. Prirodzenosť nového človeka pozostáva z dominujúcej duchovnej prirodzenosti (novo-stvorenej prirodzenosti) a porazenej telesnej (hriešnej) prirodzenosti (starej prirodzenosti). Od znovuzrodenia až do okamihu vykúpenia tela tieto dve prirodzenosti v nás proti sebe bojujú (Galatským 5:17). Znovuzrodený človek teda má dve prirodzenosti (starú/telesnú a novú/duchovnú), avšak len jednu identitu (nový človek). Práve o oboch týchto skutočnostiach píšeme v tomto článku.

Prírodnosť a identita pred znovuzrodením

Pred pádom do hriechu

Biblia jasne uvádza, že Božím rozhodnutím bol prvý človek stvorený podľa Božieho obrazu a podľa jeho podoby (1. Mojžišova 1:26-27)²⁾. Na základe tejto skutočnosti môžeme porozumieť, že Adam s Evou boli na počiatku dokonalé bytosti, lebo boli stvorení dokonalým Stvoriteľom. Boli bez hriechu – boli svätí, spravodliví, nebolo v nich žiadne zlo, a preto mohli mať (a mali) úzky vzťah s Bohom. Boli bezhriešni a duchovne živí – žili v dôvernom a blízkom vzťahu s Bohom.

Adam bol stvorený ako svätý, bol bez hriechu. Jeho svätosť mu umožňovala tešiť sa z dokonalého spoločenstva s Bohom a môžeme povedať, že to bola jedna z Adamových najdôležitejších vlastností, jeden z jeho najdôležitejších atribútov ako stvorenej bytosti.

Behriešna a svätá prirodzenosť Adama určovala aj identitu človeka pred pádom do hriechu. Prírodnosť človeka pred pádom je charakterizovaná svätosťou, spravodlivosťou, nesmrteľnosťou a tým, že človek dokonale niesol Boží obraz a jeho podobu.

Po páde do hriechu

To hlavné, čo sa pádom Adama do hriechu stalo, môžeme jednoducho a stručne vyjadriť tak, že Adam a s ním každý jeho potomok stratil svätosť a stratil nesmrteľnosť – stal sa z neho hriešnik a smrteľník. Dostal sa pod vládu hriechu a smrti. Stratil slobodu a slobodnú vôľu, stal sa otrokom hriechu. Hriech sa zmocnil celej jeho bytosti a teraz kraľuje nad človekom v smrti. Toto všetko zásadne zmenilo prirodzenosť človeka, a tým aj jeho identitu.

Hriech viedol k strate, resp. porušeniu integrity človeka ako celistvej, kompaktnej bytosti. Zasiahol každú jeho zložku (stránku). Stalo sa to, pred čím bol Adam (človek) varovaný – zomrel. Človek (Adam a po ňom všetci jeho potomkovia) sa stal duchovne mŕtvym vo svojich hriechoch a previneniach. Preto žiaden fyzicky splodený človek nemá podiel na Božom živote, na živote s Bohom. Prirodzenosť človeka sa stala telesnou, čiže hriešnou. Všetci Adamovi potomkovia sa rodia ako duchovne mŕtvi, ako hriešnici (Rímskym 5:8). Sú plní zlých telesných žiadostí, ktoré ich vyvlačujú konať hriech. Človek duchovne zomrel a stratil spoločenstvo s Bohom. Do jeho života však vošla ešte aj fyzická smrť (prvá smrť, pri ktorej nastáva oddelenie tela od ducha a duše, Lukáš 16:19-31); a tých, ktorí neuveria evanjeliu, čaká aj druhá smrť (Zjavenie 20:6, 14, 21:8).

Zmenila sa prirodzenosť, a preto sa zmenila aj identita človeka. Prirodzenosť sa zmenila zo svätého človeka na hriešneho (telesného), z duchovne živého na duchovne mŕtveho, z nesmrteľného na smrteľného. Prirodzenosť človeka po Adamovom páde nesie pomenovania ako adamovská hriešna prirodzenosť, prirodzenosť starého človeka, stará prirodzenosť, telesná prirodzenosť. Tieto pomenovania sú synonymá a v nich sú zahrnuté všetky charakteristické vlastnosti (črty) duchovne mŕtveho človeka.

Zmena prirodzenosti spôsobila aj zmenu identity človeka. Identitou sa stal tým, koho Písmo nazýva „starý človek“, „hriešnik“, „syn neposlušnosti“, „Boží nepriateľ“, „ďaleký“ (Bohu vzdialený) a podobne. Najviac používaným a najviac výstižným výrazom pre označenie identity človeka po Adamovom páde do hriechu je: starý človek.

Hriešna prirodzenosť starému človeku vládne, ovláda ho kompletne, a preto starý človek je otrokom hriechu. S prirodzenosťou, akú mal Adam po páde do hriechu, sa rodia aj všetci jeho potomkovia. Táto prirodzenosť určuje aj ich identitu. Identitou každého Adamovho potomka je starý človek, hriešnik.

Znovuzrodenie

Aké zmeny nastávajú v človeku, ktorého Boh znova zrodil?

Znovuzrodenie doslova znamená: byť znova narodený, byť nový človek.³⁾ Keď Písmo hovorí o znova zrodení (novom narodení, znovuzrodení), myslí tým duchovné vzkriesenie (oživenie). Ide v ňom o smrť starého človeka a zrodenie nového človeka. Starý človek bol duchovne mŕtvy vo svojich hriechoch a previneniach (Efezským 2:1; Kolosenským 2:13). Nový človek je oživený, vzkriesený do novoty života (Efezským 2:5; Kolosenským 2:12-13, 3:1).

Znovuzrodenie je jediný spôsob, ako sa človek z duchovnej smrti môže dostať do duchovného života a späť do spoločenstva s Bohom (Efezským 1:1-14). Je to počiatok jeho opätovného života s Bohom. Znovuzrodením sa človek stáva novým človekom.

Znovuzrodenie je Božie dielo v človeku, ktorý uveril v evanjelium Ježiša Krista (1. Petrov 1:23). Dochádza k nemu tak, že Boh tým, ktorí uveria evanjeliu – uveria v osobu a dielo Ježiša Krista z Nazareta, z ich vnútra odstráni staré kamenné srdce a dá im do ich vnútra nové mäsité srdce, nového ducha a dá im aj svojho Ducha na trvalé prebývanie. Tento akt výmeny starého srdca za nové a danie nového ducha spolu s daním Božieho Ducha je vlastný akt znovuzrodenia (Ezechiel 36:26-27).

Súčasťou zmeny našej prirodzenosti a identity je aj to, že sme boli spolu s Kristom vzkriesení/oživení do novoty života (Efezským 2:5; Kolosenským 2:12-13, 3:1; Rímskym 6:4). Písmo opisuje zmenu našej prirodzenosti a identity na nového človeka aj spôsobom, že sme boli nanovo-stvorení v Kristovi (2. Korinským 5:17; Efezským 2:10).

O znovuzrodených okrem toho, že majú nové srdce, nového ducha a Svätého Ducha (Ezechiel 36:26-27), platí aj to, že majú odpustené hriechy, sú ospravedlnení a je im pripočítaná spravodlivosť Pána Ježiša Krista (Židom 10:17-18; Rímskym 5:16, 19). Ospravedlnenie však nie je súčasťou zmeny prirodzenosti človeka. Ospravedlnenie rieši vinu človeka a jeho postavenie pred spravodlivým Sudcom, nerieši však zmenu ľudského srdca a zmenu prirodzenosti. Zmenu ľudského srdca a prirodzenosti rieši Boh v znovuzrodení, v znovu stvorení v Kristovi.

O znovuzrodených platí aj to, že Božie zákony majú vo svojej mysli a zapísané na svojich srdciach (Židom 8:10, 10:16), a to je súčasť zmeny ľudského srdca a jeho prirodzenosti. Vďaka tomu poznajú Boha a Boh pozná ich (Galatským 4:9). Sú Božím ľuďom a Boh je ich Bohom (Židom 8:10). Sú v Kristovi a Kristus prebýva v nich (Galatským 2:20; Ján 17:21 a 23). Majú večný život (Kolosenským 3:3) a druhá smrť nad nimi nemá moc (Zjavenie 20:6).

Znovuzrodený človek (jednotlivec) je živý Bohu – zrodený do opätovného života s Bohom, do opätovného živého vzťahu s Bohom, ktoré (vzťah a život) zanikli duchovnou smrťou Adama, a tým následne zanikli aj u všetkých jeho potomkov. Znovuzrodenie je trvalý návrat jednotlivca do jestvovania v spoločenstve so svätým Bohom – je to návrat z duchovnej smrti do duchovného života. V znovuzrodení Boh razom mení človeka z duchovne mŕtveho na duchovne živého.

Prirodzenosť a identita po znovuzrodení

Znovuzrodením Boh v človeku urobil podstatné zmeny. Podstatné z nich, ale nie všetky, sme opísali v predchádzajúcej časti. Znovuzrodením sa podstatným spôsobom zmenila prirodzenosť človeka, čím človek získal, dostal aj novú identitu. Znovuzrodený človek má novú prirodzenosť a novú identitu. Obe podrobnejšie opíšeme v tejto časti.

Nová prirodzenosť

Po znovuzrodení človeka charakterizuje nová prirodzenosť. Nová prirodzenosť pozostáva z dvoch častí, z dvoch prirodzeností. Jedna je nová duchovná prirodzenosť (duchovnosť). Druhá je stará telesná prirodzenosť (telesnosť). Nová duchovná prirodzenosť je dominantná, vládne celému človeku. Stará telesná prirodzenosť je zbavená vlády, už človeku nevládne, ale ešte nie je z človeka odstránená. Stará telesná prirodzenosť bojuje proti novej duchovnej prirodzenosti, ale už nemá takú moc, takú účinnosť ako v starom človeku, teda pred znovuzrodením, lebo náš starý človek je ukrižovaný spolu s Kristom a jeho pôsobnosť/účinnosť je zmarená (Rímskym 6:6). Nejde však o súboj dvoch rovnocenných partnerov, ale napriek tomu je to súboj taký dôležitý, že ako nový človek musíme proti starej telesnej prirodzenosti (telesnosti) aktívne bojovať (Galatským 5:16-17; Rímskym 8:13). Nemôžeme tento boj so starou telesnou prirodzenosťou nechať len tak, nemôžeme zaujať postoj: som znova zrodený, a tým je všetko vyriešené.

Čiže, nový človek je nový tým, že starý človek v ňom bol ukrižovaný, aby bolo zmarené telo hriechu. Je nový tým, že má radikálne novú prirodzenosť, ktorá je odlišná od tej pred obrátením (znovuzrodením). Nový človek dostal novú prirodzenosť, prirodzenosť nového človeka, ktorá v znovuzrodenom človeku prevláda, vládne a premáha starú prirodzenosť, ktorá bola ukrižovaná, ale nebola z nás úplne odstránená, a to až dovtedy, kým telo zostáva nevykúpené. Ukrižovaním bola stará prirodzenosť zbavená vlády, bola zmarená čo do pôsobnosti, aby sme viacej neslúžili hriechu, t. j. aby sme viacej neboli pod vládou hriechu, aby nám hriech už nevládol. Keď ju ale nemŕtvime, keď ju neumŕtvujeme, tak dávame priestor, aby žiadosť počala a porodila hriech. Vtedy sa nám stáva, že zhrešíme. Ale už je to s nami úplne iná situácia, ako keď sme boli starý človek „mŕtvy vo svojich previneniach a hriechoch“. Keď sme novým človekom, tak o nás platí, že „nehrešíme“ (1. Ján 3:6, 5:18) – rozumej tak, že náš život nie je plný hriechu, nie je samý hriech, nie je charakterizovaný tým, že by nám vládol hriech a telesnosť. „Nehrešíme“ však neznamená, že by sme už vôbec nezahrešili. Vieme to podľa toho, že novozmluvné Písmo nám prikazuje nehrešiť, teda problém so zhrešením sa nás reálne týka. A dáva nám aj inštrukciu, čo máme robiť, keď zhrešíme ako nový človek (1. Ján 1:1, 2:1 a nasledovné verše). Božie slovo nás upozorňuje, že ešte mnoho klesáme (Jakub 3:2) a že sme sa ešte nesprotivili dostatočne v boji proti hriechu, proti našej telesnosti (Židom 12:4).

Čiže, keď náš starý človek bol ukrižovaný a nový človek stvorený v Kristovi, stali sme sa novým človekom s novou prirodzenosťou, ale súčasťou tejto novej prirodzenosti, pretože telo ešte nie je premenené (vykúpené), je aj telesnosť (stará prirodzenosť). Táto je zbavená vlády, už nám nevládne, lebo sme „mŕtvi hriechu“ – na kríži sme hriechu zomreli, nemusíme hrešiť, lebo to už nie je telesnosť v takom rozmere a sile ako v starom človeku, lebo starý človek je len telesný.

Nový človek je už duchovný a len čiastočne telesný. Telesnosť starého človeka zostáva aj v novom človeku, a to dovtedy, kým telo zostáva nevykúpené, ale rozdiel medzi nimi je v tom, že telesnosť novému človeku už nevládne – už nemá silu vládnuť. Silu vládnuť už nemá preto, lebo starý človek bol ukrižovaný, a tým bolo zmarené (zbavené moci vládnuť) telo hriechu (Rímskym 6:6) – bola zmarená sila hriechu.

Z nášho tela nie sú odstránené zlé, hriešne žiadosti. Pritom to ale nie je tak, že telesnosť prešla do nového človeka taká, aká bola v starom človeku, a k nej bola len pridaná nová prirodzenosť (duchovnosť). Keby sme to takto chápali, tak by sme vytvorili predstavu, že síce bolo stvorenie nového človeka, ale chýbala by nám smrť starého človeka. Za hranicu znova zrodzenia nešla telesnosť taká, aká bola v starom človeku – stratila moc vládnuť, lebo bola porazená, a to tým, že starý človek bol ukrižovaný.

Toto môžeme povedať aj tak, že za hranicu znova zrodzenia síce prešlo celé spektrum zlých žiadostí, ale celé spektrum bolo oslabené v zmysle intenzity pôsobenia – telesnosť bola ukrižovaním starého človeka umenšená čo do intenzity, oslabená pod hranicu schopnosti vládnuť. Zmarené telo hriechu znamená, že telesná hriešna prirodzenosť (telesnosť) nielenže už nevládne, nemá vládu nad človekom, ale aj jej sila, intenzita, čo do pôsobenia, je oslabená, umenšená, znížená.

V starom človeku žiadosť (telesnosť) pôsobí takým spôsobom, že jej človek nemôže (nedokáže) odolať, človek sa jej nemôže ubrániť, aby jej nepodľahol. V novom človeku žiadosť pôsobí stále ako žiadosť, ale nový človek jej už môže odolať, môže ju umŕtviť, a tým odmietnuť a zabrániť, aby počala a porodila hriech.

To, že sme zomreli spolu s Kristom na kríži, znamená tri veci, má to tri dôsledky (Rímskym kapitola 6):

1. *Sme ospravedlnení*

Tým, že sme spolu s Kristom zomreli, sme pre hriech mŕtvi, preto hriech na nás už viac nemá právny nárok – sme od hriechu ospravedlnení (Rímskym 6:7). Ak sme spolu s Kristom zomreli, nezomrieme na veky, ale budeme vzkriesení a budeme žiť spolu s Kristom. Tým, že sme pre hriech („hriechu“) mŕtvi, už žijeme s Kristom nový život (Rímskym 6:8-14).

2. *Úplná a definitívna zmena identity*

Starý človek v zmysle identity na kríži (pri spolu-ukrižovaní s Kristom) úplne a definitívne zanikol. V zmysle identity už viacej nie sme starým človekom a nikdy ním ani nebudeme.

3. Zásadná, ale ešte nie úplná zmena prirodzenosti

Starý človek v zmysle prirodzenosti, čiže stará telesná prirodzenosť, bol na kríži (pri spolu-ukrižovaní s Kristom) zmarený čo do svojej pôsobnosti (Rímskym 6:3). To je dôvod, prečo môžeme chodiť a chodíme v novote života (Rímskym 6:4), prečo môžeme žiť pre Boha a žijeme Bohu (Rímskym 6:10). To je dôvod, prečo hriech (telesnosť, telesná prirodzenosť) nám už nebude vládnuť (Rímskym 6:14). Ani hriech, ani smrť nám už viac nevládnu. Prakticky sa to prejavuje tak, že telesnosť nad nami už nemá takú moc ako pred znova zrodením, a preto sa dokážeme vzoprieť zlej žiadosti. A je nám to aj prikázané v Rímskym kapitole 6: „Nech sa nestane! Lebo veď ktorí sme zomreli hriechu - ako budeme ešte žiť v ňom?!“ (6:2); „Nech teda nekraľuje hriech vo vašom smrteľnom tele, aby ste ho poslúchali, totiž hriech, v jeho, to jest tela, žiadostiach ani nevydávajte svojich údov za nástroje nepravosti, ale sa oddajte Bohu ako živí z mŕtvych a svoje údy za nástroje spravodlivosti Bohu“ (6:12-13).

V znovuzrozenom už žiadosť nikdy nedokáže pôsobiť spôsobom, že ja to nechcem robiť, ale nedokážem to nerobiť, nedokážem sa žiadosti vzoprieť. Znovuzrodený je už schopný žiadosti sa vzoprieť a odmietnuť ju, lebo je po znovuzrození k tomu už uspôsobený, vystrojený, vybavený. Žiadosť aj po našom znovuzrození ešte nejakú silu má, ale v nás už len „drieme“ a Písmo varuje, aby sme sa o telo nestarali tak, aby sa v ňom zobúdžali zlé žiadosti: „... a nepečujte o telo tak, aby sa v ňom zobúdžali zlé žiadosti“ (Rímskym 13:14). Telo (telesnosť prebývajúca v nevykúpenom tele) žiada proti Duchu (Galatským 5:17), čiže žiada proti novému duchovnému životu – a to sa dá povedať aj, že zmarená stará telesná prirodzenosť žiada proti novej duchovnej prirodzenosti.

Zhrnutie o prirodzenosti

Prirodzenosť starého človeka je na 100 % telesná hriešna prirodzenosť. Prirodzenosť znovuzrodeného človeka sa skladá z dominantnej a vládnucej novej duchovnej prirodzenosti a z ukrižovanej-čo-do-svojej-pôsobnosti starej telesnej prirodzenosti. Tieto dve prirodzenosti vedú v znovuzrozenom človeku vzájomný boj, žiadajú jedna proti druhej. V novom človeku pôsobia dve prirodzenosti: 1. vládnuca nová duchovná prirodzenosť (nový život) – vznikla znovuzrozením a 2. zmarená stará prirodzenosť (telesnosť). Stará telesná prirodzenosť (telesnosť) sa v novom človeku vyskytuje preto, lebo jeho telo ešte nie je vykúpené. Stará telesná prirodzenosť v novom človeku bude vyriešená fyzickou smrťou alebo vychvátením pri druhom príchode Pána Ježiša Krista. Prirodzenosť nového človeka, nová prirodzenosť, je teda aj-aj.

Novú prirodzenosť treba chápať tak, že jej nová duchovná prirodzenosť (duchovnosť) vládne a mocne pôsobí a popri nej ešte existuje, prežíva aj zmarená stará telesná prirodzenosť (telesnosť) s oslabenou mocou a zbavená vlády. Stará prirodzenosť bojuje proti novej prirodzenosti, aj keď jej boj je vopred definitívne prehraný, ale robí znovuzrozenému zle, pokúša ho a snaží sa ho dostať do hriechu. Miera toho, ktorá z týchto dvoch bude v každodennom boji prevládať, závisí od miery nášho posväcovania sa. Závisí od miery kráčania po úzkej ceste. Závisí od toho, do akej miery budeme mŕtviť skutky tela – pozri Galatským 5:16-23. Pretože toto potrebujeme robiť aktívne, neustále, každodenne, tak Písmo nám prikazuje, aby sme sa obnovovali v mysli (Rímskym 12:2).

Nová identita

Z pohľadu Písma je rozhodujúcou skutočnosťou pre identitu človeka to, či príslušný človek má alebo nemá Svätého Ducha („ale vy nie ste v tele, ale v duchu, akže Duch Boží prebýva vo vás. Ale ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je jeho“ – Rímskym 8:9). Ten, kto má Božieho Ducha (to jest Svätého Ducha, to jest Ducha Kristovho), je v Kristovi, čo znamená, že je s Kristom stotožnený v jeho smrti a jeho vzkriesení. Vstal do novoty života, je v Kristovi nanovo-stvorený, narodil sa znova. Jeho identita sa celkom a definitívne zmenila zo starého človeka na nového človeka.

Identita človeka, ktorý nemá Svätého Ducha, je: starý človek. Identita človeka, ktorý má Svätého Ducha, je: nový človek. Starý človek je Bohu duchovne mŕtvy, nový človek je Bohu živý.⁴⁾

Identitu podobne ako prirodzenosť si človek nemôže zmeniť sám, môže ju zmeniť len Boh. S identitou je to však inak ako s prirodzenosťou. Identita je buď – alebo. Identita starého človeka je na 100 % starý človek (alebo synonymum: hriešnik). Identita nového človeka je na 100 % nový človek (alebo synonymum: nové stvorenie v Kristovi). Človek nemôže byť svojou identitou čiastočne starý človek a čiastočne nový človek.

Dôvod, prečo identita je buď – alebo, je ten, že každý jeden človek počas svojho života tu na zemi patrí do jedného z dvoch spôsobov existencie, do jednej z dvoch skupín. Každý jeden človek je buď v Adamovi, alebo v Kristovi (teda: buď – alebo). Tretia alebo ďalšia možnosť neexistuje.

Všetci od narodenia sme v Adamovi, lebo sa rodíme s adamovskou hriešnou prirodzenosťou – sme starý človek (hriešnik). Takými všetci aj zostávajú počas celého svojho pozemského života, a ak neuveria evanjeliu, takí aj zomierajú.

Všetci, ktorí za svojho pozemského života uverili v evanjelium milosti Ježiša Krista, od okamihu znovuzrodenia majú novú prirodzenosť a novú identitu. Od okamihu znovuzrodenia sú v Kristovi. Sú nový človek (nové stvorenie v Kristovi) – a to je ich nová identita. Sú v Kristovi a ako patriaci Kristovi aj odchádzajú do večnosti (1. Korinským 15:22; Kolosenským 3:3-4).

Keď Písmo hovorí, že starý človek zomrel na kríži pri spolu-ukrižovaní s Kristom, tak to znamená, že starý človek (v zmysle identity) úplne a definitívne zanikol. Znovuzrodený človek svojou identitou už nikdy viac nie je starým človekom.

Základom a prostriedkom pre zmenu našej prirodzenosti zo starej na novú je Kristus. Znovuzrodenie, naše nové stvorenie v Kristovi, je Božie dielo bez nášho pričinenia. Je to súčasť Božieho diela spásy. Toto dielo sa deje skrze Krista a cieľom Krista. Skrze Krista je preto, lebo je založené na stotožnení s Kristom v jeho smrti a v jeho vzkriesení. Deje sa mocou Ducha, pretože nové narodenie je založené na splodení z Ducha (Ján 1:13; Títovi 3:5) a vstanie do novoty života je založené na našom oživení Duchom (Efezským 2:5, Kolosenským 2:12). V Kristovi sú a znovuzrodení sú však iba tí, ktorí spasiteľne (živou a trvácnu vierou) uverili v osobu a dielo Ježiša Krista. Táto podstatná zmena našej prirodzenosti pri znovuzrodení znamená aj zmenu našej identity.

Naša identita určuje naše postavenie pred Bohom. Sme svätí, patríme Kristovi a sme Božie deti – podľa tohto Boh s nami koná. Predtým v Adamovi starý človek, duchovne mŕtvy Bohu, hriešnik. Teraz v Kristovi nový človek, živý Bohu, nové stvorenie v Kristovi. Predtým tmou, teraz svetlom. Znovuzrodením sme prešli zo smrti do života – do nového života, ktorý siaha až do

večnosti. Spolu-oživením s Kristom sme nielen vstali do novoty života už tu v tomto padlom svete, ale máme zaistené aj vzkriesenie do osláveného nebeského tela vo večnosti strávenej na novej Zemi a v novom nebi: „A ak Duch toho, ktorý vzkriesil Ježiša z mŕtvych, prebýva vo vás, tak teda ten, ktorý vzkriesil Krista Ježiša z mŕtvych, oživí aj vaše smrteľné telá skrze svojho Ducha, ktorý prebýva vo vás“ (Rímskym 8:11).

Sme živí Bohu, lebo sme v Kristovi a žijeme skrze Krista: „... svojho Syna, jednorodeného, poslal Boh na svet, aby sme žili skrze neho“ (1. Jánov 4:9). A: „Po tom známe, že zostávame v ňom a on v nás, že nám dal zo svojho Ducha“ (verš 13). A tiež: „... ako si ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno... ja v nich a ty vo mne“ (Ján 17:21 a 23). Pre tento dôvod o nás principiálne platí, že po znova zrození už principiálne nehrešíme, už principiálne nie sme viacej pred Bohom identitou hriešnici, lebo:

Nikto, kto sa narodil z Boha, nerobí hriechu, lebo jeho semä zostáva v ňom,

ba ani nemôže hrešiť, lebo sa narodil z Boha.

1. Jánov 3:9

Zdroje

- 1) Prirodzenosť, identita, postavenie a stav, Solas číslo 48, jeseň 2020, str. 11
- 2) Stvorený na Boží obraz, Solas číslo 47, leto 2020, str. 17
- 3) Znovuzrodenie, Solas číslo 47, leto 2020, str. 28
- 4) Telesný a duchovný človek, Solas číslo 45, zima 2019, str. 21